

af de Folk, der have spillet den allerstørste Rolle i Verdenshistorien, som endogsaa spores ned til os, har netop været smaa Folk, og det, fordi de vare store i Mandens Verden. Og derfor siger jeg: Jeg kunde forstaa, hvis man var Franskmænd eller Tysker, hvis man tilhørte en Nation paa 60—70 Millioner Mennesker, at man saa vilde sætte en Slags Assurance i at ruste sig saaledes, at man begyndte at opdrage Drengene til, at de skulde kunne bruge Vaaben og begynde at lave et Forsvar her i Landet; men jeg kan virkelig ikke forstaa — det maa naturligvis være min Fejl — at vi, som ere det mindste, selvstændige Kongerige i Europa (Afbrydelse), jo, det mindste, selvstændige Kongerige i Europa, skulde være i Stand til gennem Vaabenmagt at kunne forsvare vort Fædreland; jeg indrømmer, at jeg fuldstændig har tabt alle Illusioner derom, og mine sidste Illusioner i det Kapitel bristede i 1864. Derfor siger jeg, jeg tror ikke det fjerneste paa, at vi ere i Stand til at forsvare os med Kanoner og Bajonetter, og derfor ønsker jeg ikke, at mine Sønner, for saa vidt de gaa den Vej, jeg ønsker, de skulle gaa, skulle allerede som Drengene gaa og styde som Soldater, for at de kunne udvikle sig til at blive stærke nok til, naar Vernepligtsalderen kommer, at kunne trække i Trojen og der uddanne sig til at slaas. Thi jeg har ikke fjerneste Tro paa, at vi gennem Vaabenmagt ville være i Stand til at redde gamle Danmark. Jeg har naturligvis intet højere Ønske. Det manglede bare, at vi Bønder ikke havde Lov til at være danske længer, fordi vi ikke kunne være med til at holde af disse militæriskste Anstalter, som vi have set her i de sidste Aar. Nej, det er nok paa Tide at sige det rent ud, saaledes at der ikke stikkes noget under Stolen. Lad de Herrer synge med den Tone, som det ærede Medlem fra Levring (Sloth) synger med, lad os saa det klart og se at saa det redet ud fra hinanden, at de Herrer, som allerede i 1872 vare med til at skrive paa Demokratiets Program, at Indskrænkning af Forsvarsudgifterne var et af Hovedpunkterne, som vi stillede op paa Demokratiets, paa Vensfres Program, nu sige noget andet. Derfor siger jeg til det ærede Medlem, at jeg ikke tror et Munk paa, at vi ere i Stand til at forsvare os med Vaabenmagt, og derfor har jeg Mistillid til Skytteforeningerne, fordi jeg siger, at enten ere de kun Leg eller ogsaa et stykke Militarisme. Men jeg har været med til paa Finansloven at støtte Gymnastikagen, og den er jeg fremdeles — ogsaa

privat — med til at støtte, fordi jeg tror, at det kan være en god Idret.

Saa lader det ærede Medlem mig høre, at jeg har været med til at stille Forslag om nogle Baner herovre ved Kjøbenhavn. Jeg læste paa min Rejse fra Sjælland herover i Mandags, at denne Sag var bleven behandlet her, og at der var blevet sagt af et æret Medlem her i Tinget, at dersom vi i Sjælland vilde komme med et Lovforslag om at bygge nogle Baner og selv vilde betale dem, hvis vi blot fik Lov til at bygge dem, og der saa blev indført den Bestemmelse i Baneloven, at Staten skulde have Lov til at overtage Banerne for en rimelig Pris, hvis den ønskede det, saa vilde han gerne være med til en Lov om, at der maatte bygges saadanne Banerovre i Sjælland. Det gaar jeg ogsaa med til, og har det ærede Medlem nogen af den Slags Baner, kan jeg meget godt gaa med som Forslagskiller dertil. Derfor har jeg heller ikke villet nægte et æret Medlem her i Tinget, som jeg ikke har noget imod, at gøre ham en Tjeneste, naar det ikke træder mine Ansikter for nær, og han beder mig om at støtte et Forslag, hvor der kun er Spørgsmaal om, hvorvidt disse Folk for deres egne Penge maa bygge en Bane, og det saa bliver indsat i denne Lov samtidig dermed, at hvis Staten vil overtage denne Bane, skal den have Lov til at overtage den for en rimelig Pris. Naar Forholdet er saadant, skammer jeg mig ikke ved at være med til at faa en saadan Sag frem; vil det ærede Medlem ikke være med dertil, er det jo en SmagsSag; men jeg ønsker her at staa ved, hvad jeg har gjort.

Det interressanteste i det ærede Medlems Foredrag var dog, hvis jeg turde sige det uden saare det ærede Medlem fra Levring, de sidste Ytringer, han kom med. Det forekommer mig at være noget af det tarveligste, jeg har hørt her i Tinget (Afbrydelse). Ja jeg skal begrunde det; det ærede Medlem fra Nykøbing (Chr. Ravn) er altid saa hidsig, det er nu hans Metode, kun er den nu kommen til at gaa i den gale Retning, det var ikke saaledes, han talte, da han sagde, at ude ved Balgene havde vi faaet en saadan Kurage, at vi ikke længere rystede i Bukserne (Afbrydelse). So, det husker jeg, han sagde til det daværende Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds, som ikke længer er Medlem af Tinget. Det ærede Medlem fra Levring kolporterede en Historie — ja, jeg ved ikke, om jeg tør bruge et gammelt Ordspog, som lyder saaledes, at den, „der fortæller en Løgn efter andres Mund, faar Skam i sin egen“, men det tør jeg ikke fremsætte her i